

tes i Forslag. De vigtigste af disse angik Retskredsens og Politikredsens Antal. Justitsministeren havde foreslaaet at dele Landet udenfor København i 70 Retskredse og ligeledes i 70 med Retskredsene sammenfaldende Politikredse. Folketinget vedtog at ændre dette til 83 Retskredse og 55 Politikredse. I Landstingsudvalgets Betænkning foresloges 88 Retskredse og 65 Politikredse.

Nærværende Forslag til Lov om Rettens Pleje er forelagt i den Skikkelse, hvori det vedtoges i Folketinget ved 3die Behandling i Rigsdagssamlingen 1913—14, dog under megen Hensyntagen til de Ændringer, som blev foreslaaet i Landstingsudvalgets Betænkning af 29. Maj 1914.

Kun paa et Hovedpunkt afviger Forslaget fra det, der vedtoges i Folketinget 1914, idet Bestemmelserne om folkevalgte Nævninger er genoptagne i Lovforslaget, hvilket er i nøje Ovensstemmelse saavel med Proceskommissionens Betænkning af 1898 som med Folketingets Stilling til dette Spørgsmaal, navnlig i Aarene 1901—06.

Udvalget er enigt om at søge Sagen fremmet paa det nu foreliggende Grundlag, idet dog, som det nærmere er præciseret af nogle Medlemmer af Udvalget i nærværende Betænkning, disse forbeholder sig eventuelt at søge en Reform af Retsplejen gennemført paa Grundlag af den i 1909 vedtagne Lov om Rettens Pleje, hvis det heller ikke lykkes at tilendebringe Forhandlingerne om denne vigtige Sag paa det nu foreliggende Grundlag.

Hver Gang Retsplejelovforslag har været behandlet paa Rigsdagen, har Hensynet til Bekostningen været draget ind under Overvejelserne med mere eller mindre Styrke. Skønt det ogsaa nu staaer Udvalget klart, at Retsreformens Gennemførelse vil medføre betydelige Udgifter baade aarlig og en Gang for alle, finder man dog, at dette ikke bør være nogen afgørende Hindring for denne Sags videre Fremme. Nærværende Reform koster, som andre organisatoriske Love, Penge. Men vil man have en Reform af Retsplejen,

der opfylder Grundlovens Løfteparagraffer paa dette Punkt, kan denne neppe formes saaledes, at den vil koste mindre, end der vil medgaa til den foreliggende Reformers Gennemførelse.

Vil man i det hele opnaa de Fremskridt i Retning af en bedre og tidsvarende Retspleje, som denne Reform formentlig byder Befolkningen derved: at Domsmagten adskilles fra Forvaltningen,

at Offentlighed og Mundtlighed gennemføres i hele Retsplejen,

at Nævninger skal medvirke ved Paakendelsen af Misgerningssager og i Sager, der rejser sig af politiske Lovovertrædelser,

at Anklageprincippet afløser Inkquisitionen, at der skabes større Betyggelse mod Vilkaarlighed og uretfærdig Behandling af en mistænkt eller anklaget uden at Retssikkerheden svækkes,

at det bliver sjældnere, at uskyldige fængsles, og

at Retsafgørelser bringes hurtigere til Afslutning end efter det nuværende Retsplejesystem,

saa maa man ogsaa paatage sig de af Reformen nødvendiggjorte Udgifter.

Ligesom Reformen vil medføre Udgifter saavel for Statskassen som for Amts- og Bykommunerne og private, kan det ikke undgaaes — hvis man ikke vil forøge Embedsmændenes Antal mere end nødvendigt —, at der i nogle Tilfælde voldes Dele af Befolkningen nogen Ulempe og Ulejlighed derved, at der bliver baade færre Retskredse og ligeledes færre Politikredse efter den foreslaaede end efter den bestaaende Ordning. Herpaa er der dog søgt at bøde det mest mulige ved de Bestemmelser i Lovforslaget, jfr. §§ 19 og 109, som fastslaar, at alle de nuværende Tingsteder skal bevares enten som Hoved- eller Bitingsted, og at der skal oprettes Afdelinger af Politikontorer paa de Steder, hvor saadanne nu er, men som ikke fremtidig bliver Sæde for et selvstændigt Politikontor.

Lovforslaget beholder i Overensstemmelse med Rigsdagens tidligere Vedtagelse